

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Dalawampu't Isa

Pagbubunyag sa mga Tanda ng mga Huling Araw: Pag-unawa sa mga Pahiwatig ni Cristo patungkol sa mga Punong-kahoy na Sumisibol sa Tagsibol

Jeff Pippenger
2024-03-07

Itinuro ni Cristo sa Kanyang bayan ang mga punongkahoy na namumusbong sa Tagsibol, upang kanilang maunawaan ang mga "tanda" at ang implikasyon ng mga "tanda" ng mga huling araw.

"Iniutos ni Cristo sa Kaniyang bayan na magbantay sa mga tanda ng Kaniyang pagparito at magalak kapag kanilang mamasdan ang mga palatandaan ng kanilang dumarating na Hari. 'Kapag ang mga bagay na ito ay pasimulang mangyari,' wika Niya, 'kung magkagayo'y tumingala kayo, at itaas ninyo ang inyong mga ulo; sapagkat nalalapit na ang inyong katubusan.' Itinuro Niya sa Kaniyang mga tagasunod ang mga punong-kahoy na nagbubuko sa tagsibol, at sinabi: 'Kapag ngayon ay sumisibol na ang mga ito, inyong nakikita at nalalaman sa inyong mga sarili na malapit na ang tag-araw. Gayon din naman kayo, kapag nakita ninyong mangyari ang mga bagay na ito, talastasin ninyo na ang kaharian ng Diyos ay malapit na.' Lucas 21:28, 30, 31." *The Great Controversy*, 308.

Ang mga "tanda" ng mga huling araw ay naitipo ng mga "tanda" na naghayag at nagpasimula sa kilusan ng unang anghel. Ang mga "tanda" na iyon ay kinabibilangan ng pagyanig ng kalangitan; subalit itinuro ni Joel na ang mga "tanda" ng mga huling araw—ang mga araw na hahanapin ang kasamaan ng Israel at hindi masusumpungan, kapag ang banal na bundok ng Diyos ay banal magpakailanman, sapagkat hindi na kailanman daraan sa kanya ang mga dayuhan—yaong tumutukoy sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng langit, ay sasaklaw din sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng lupa. Itinangi ni Sister White ang pagyanig ng mga kapangyarihan ng langit mula sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng lupa.

Noong Disyembre 16, 1848, ipinagkaloob sa akin ng Panginoon ang isang pangitain tungkol sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng kalangitan. Nakita ko na, nang sabihin ng Panginoon ang 'langit,' sa pagbibigay Niya ng mga tanda na itinala nina Mateo, Marcos, at Lucas, ang tinutukoy Niya ay ang langit; at nang sabihin Niya ang 'lupa,' ang tinutukoy Niya ay ang lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay ang araw, buwan, at mga bituin. Sila ang naghahari sa kalangitan. Ang mga kapangyarihan ng lupa ay yaong mga naghahari sa lupa. Ang mga kapangyarihan ng langit ay yayanigin sa tinig ng Diyos. Kung magkagayo'y ang araw, buwan, at mga bituin ay maililipat mula sa kanilang mga kinalalagyan. Hindi sila lilipas, kundi yayanigin sa tinig ng Diyos.

Lumitaw ang maiitim, mabibigat na mga ulap at nagsalpuhan ang mga ito. Nahawi ang himpapawid at gumulong pabalik; saka kami'y tumingala sa bukas na puwang sa Orion, kung

saan nagmula ang tinig ng Diyos. Bababa ang Banal na Lungsod sa pamamagitan ng bukas na puwang na iyon. Nakita ko na ang mga kapangyarihan sa lupa ay ngayo'y nayayanig at na ang mga pangyayari ay dumarating ayon sa kaayusan. Digmaan, at mga alingawngaw ng digmaan, tabak, taggutom, at salot ang unang yayanig sa mga kapangyarihan sa lupa; saka yayanigin ng tinig ng Diyos ang araw, ang buwan, at ang mga bituin, at maging ang daigdig na ito. Nakita ko na ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa Europa ay hindi, gaya ng itinuturo ng ilan, ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa langit, kundi ang pagyanig sa mga bansang nagngangalit. *Early Writings*, 41.

Ang pagyanig ng kalangitan sa Mateo, Marcos, at Lucas ay kumakatawan sa pagyanig ng mga kapangyarihang namumuno sa kalangitan, na kinakatawan ng araw, buwan, at mga bituin. Ang lahat ng mga kapangyarihang makalangit na ito ay nayanig, at nagbunga ng mga “tanda,” na nagpasimula at nagpahayag ng kilusan ng unang anghel. Ang mga kapangyarihang iyon sa kalangitan ay muli ring mayayanig sa panahon ng kilusan ng ikatlong anghel. Ngunit sa kilusan ng ikatlong anghel, ang mga kapangyarihan ng daigdig ay mayayanig din. Ang mga kapangyarihan ng daigdig ay ang mga kapangyarihang namumuno sa daigdig. Noong Setyembre 11, 2001, ang mga kapangyarihan ng daigdig, hindi ng kalangitan, ang nayanig.

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, “Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3.” Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. *Review and Herald*, Hulyo 5, 1906.

Sa kasaysayan ng mga Millerite, isa sa mga tanda na naitala ni Lucas ay ang "kapighatian ng mga bansa." Ang mga bansa ay kumakatawan sa mga kapangyarihang namamahala sa lupa, at noong Setyembre 11, 2001, nayanig ang bawat bansa sa buong sanlibutan sa pagdating ng ikatlong Woe sa kasaysayang propetiko. Ang pagyanig na iyon sa lupa ay kinakatawan sa Lucas 21, ngunit hindi sa pamamagitan ng biblikal na pariralang "pagyanig ng mga kapangyarihan ng lupa." Sahalip, kinatawan ito ng pariralang "ang kapighatian ng mga bansa," gaya ng ipinasapit sa mga bansa ng sanlibutan nang ibinagsak ang malalaking gusali ng New York. Ang "kapighatian ng mga bansa" sa Lucas ay ang pagyanig ng mga kapangyarihan ng lupa, at ito'y natupad sa kasaysayan ng mga Millerite.

"Nakita ko na ang mga kapangyarihan ng daigdig ay ngayo'y niyayanig, at na ang mga pangyayari ay dumarating ayon sa pagkakasunod-sunod. Ang digmaan, at mga alingawngaw ng digmaan, ang tabak, ang kagutuman, at ang salot ang unang yayanig sa mga kapangyarihan

ng daigdig; pagkatapos ay yayanigin ng tinig ng Diyos ang araw, buwan, at mga bituin, at pati ang daigdig na ito. Nakita ko na ang pagyanig sa mga kapangyarihan sa Europa ay hindi, gaya ng itinuturo ng ilan, ang pagyanig sa mga kapangyarihan ng langit, kundi ang pagyanig ng mga bansang nagngangalit." *Early Writings*, 41.

Ang "pagyanig ng mga kapangyarihan ng mga bansang nangagalit," ay ang pagyanig ng "mga kapangyarihan ng daigdig," gaya ng inilarawan sa maagang kasaysayan ng Adbentismo sa pamamagitan ng pagyanig ng "mga kapangyarihan sa Europa." Noong 1838, tinukoy ni Uriah Smith kung ano ang nagpapayanig sa mga kapangyarihan sa Europa.

Yamang ang panahong propetiko ng [ika-6] na trompetang ito ay nagsimula sa pamamagitan ng kusang-loob na pagsuko ng kapangyarihan ng Kristiyanong emperador ng Silangan sa mga kamay ng mga Turko, makatarungan nating maipagpapalagay na ang pagwawakas nito ay tatandaan ng kusang-loob na pagsuko ng kapangyarihang iyon ng Sultan ng Turkiya pabalik sa mga kamay ng mga Kristiyano. Noong 1838, nasangkot ang Turkiya sa digmaan laban sa Ehipto. Tila malapit nang pabagsakin ng mga Ehipsiyo ang kapangyarihang Turko. Upang hadlangan ito, ang apat na dakilang kapangyarihan ng Europa—Inglaterra, Rusya, Awstriya, at Prusya—ay nakialam upang panatilihin ang pamahalaang Turko. Tinanggap ng Turkiya ang kanilang panghihimasok. Isang pagpupulong ang idinaos sa Londres kung saan binuo ang isang ultimatum na iharap kay Mehemet Ali, ang Pacha ng Ehipto. Hayag na kapag nailagay sa mga kamay ni Mehemet ang ultimatum na ito, ang kapalaran ng Imperyong Otomano ay mabisang malalagak sa mga kamay ng mga Kristiyanong kapangyarihan ng Europa. Ang ultimatum na ito ay inilagay sa mga kamay ni Mehemet noong ika-11 ng Agosto 1840! at sa mismong araw na iyon, nagpadala ang Sultan ng isang nota sa mga embahador ng apat na kapangyarihan, nagtatanong kung ano ang dapat gawin kung sakaling tumanggi si Mehemet na sumunod sa mga tuntuning kanilang inihain. Ang sagot ay na hindi niya kailangang mabahala sa anumang di-inaasahang pangyayaring maaaring lumitaw; sapagkat may ginawa na silang mga paghahanda para roon. Nagtapos ang panahong propetiko, at sa mismong araw na iyon ang pamamahala sa mga usaping Mohammedano ay napasakamay ng mga Kristiyano, gaya rin ng napasakamay ng mga Mohammedano ang pamamahala sa mga usaping Kristiyano 391 taon at 15 araw bago nito. Kaya nagtapos ang ikalawang kapighatian, at tumigil sa pag-ihip ang ikaanim na trompeta. Uriah Smith, *Synopsis of Present Truth*, 218.

Ang Islam ng Ikalawang Woe ay nakalampas na sa rurok ng kapangyarihan nito, na, ayon sa salita ng Diyos, ay nakatakdang magpatuloy sa loob ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw. Gayunman, noong dekada 1830, ang Ehipto ay nagsisikap na muling itatag ang isang kalipato sa Ehipto upang ipagpatuloy ang ikalawang dakilang jihad sa kasaysayan ng mga Muslim. Ang posibilidad ng higit pang pakikidigmang Islamiko ay naging sanhi upang manginig sa takot ang mga kapangyarihan ng Europa. Sa loob ng mga dekada, ang krisis ng muling pagsiklab ng pakikidigmang Islamiko ay tinawag ng mga historiador at mga tagapag-ulat ng mga panahong iyon bilang ang "Eastern Question." Ang pakikidigma ng mga anak ng silangan ay isinagawa sa loob ng maraming siglo laban sa mga bansa ng Europa, na hinango ang kanilang relihiyon mula sa Simbahang Romano. Noong 1838, ang "the distress of nations," na tinukoy ni Cristo, ay kumatawan sa pagyanig ng mga nagngangalit na bansa na idinulot ng pakikidigmang

dinala ng Islam laban sa dating Imperyong Romano.

Sa pamamagitan ng [pagkakalag] sa apat na anghel na nakagapos sa dakilang ilog na Eufrates, nauunawaan ko na ang Diyos ay ngayo'y malapit nang pahintulutan ang apat na pangunahing bansa na bumubuo sa Imperyong Ottoman, na sa walang kabuluhan ay nagsikap noon na pasukuin ang Silangang Imperyo sa Constantinople, at kakaunti lamang ang kanilang naging pagsulong sa pagsakop sa Europa, upang ngayo'y sakupin ang Constantinople at salakayin at pasukuin ang ikatlong bahagi ng Europa; na siyang naganap mga kalagitnaan ng ikalabing-limang siglo. Mga Akda ni William Miller, Tomo 2, 121.

Ang kapighatian ng mga bansa sa salaysay na masusumpungan sa aklat ni Lucas ay “na may pagkalito; ang dagat at ang mga alon na umuugong,” at “ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay dahil sa takot, at sa pag-aabang sa mga bagay na dumarating sa daigdig.” Ang kalituhang dulot ng Silangang Suliranin ay nagpatuloy na yumanig sa mga kapangyarihan sa daigdig hanggang sa ika-dalawampung siglo, at ang sagisag ng gayong kapighatian ay “ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay dahil sa takot” at “ang dagat at ang mga alon na umuugong.”

"Ang pagtatatak na ito sa mga lingkod ng Diyos ay siya ring ipinakita kay Ezekiel sa pangitain. Si Juan man ay naging saksi rin sa lubhang nakagugulat na pahayag na ito. Nakita niya ang dagat at ang mga alon na humuhugong, at ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay dahil sa takot. Namasdan niya ang lupa na nayayanig, at ang mga bundok na dinadala sa kalagitnaan ng dagat (na literal na nagaganap), ang tubig nito ay humuhugong at nag-aalimpuyo, at ang mga bundok ay nayayanig sa pag-alsa nito. Ipinakita sa kanya ang mga salot, mga peste, taggutom, at kamatayan na isinasakatuparan ang kanilang kakila-kilabot na misyon." Testimonies to Ministers, 445.

Nang ipakita kay Juan ang pagpapatatak sa isandaang apatnapu't apat na libo, nakita niya ang kapighatian ng mga bansa, na kinakatawan ng dagat at ng mga alon na umuungal, at ng pangangalupaypay ng mga puso ng mga tao dahil sa takot; at iyon din ang gayunding pagpapatatak na ipinakita kay Ezekiel sa ikasiyam na kabanata. Ipinakita kay Ezekiel ang mga panloob na sangkap ng pagpapatatak, at kay Juan naman ang mga panlabas na sangkap na kaugnay ng pagpapatatak. Nakita ni Juan na ang pagkagalit ng mga bansa ay kaugnay ng pagpapatatak sa isandaang apatnapu't apat na libo, at ang pagkagalit ng mga bansa ay siya ring kapighatian ng mga bansa ayon kay Lucas, na sa kasaysayan ay kinikilala bilang ang Eastern Question. Ipinakita kay Juan na ang Islam ng ikatlong Aba ang panlabas na palatandaan ng pagpapatatak sa isandaang apatnapu't apat na libo.

Ang kasalukuyan ay isang panahon ng matinding pagkainteres para sa lahat ng nabubuhay. Ang mga pinuno at mga estadista, mga taong nasa mga katungkulan ng pagtitiwala at kapangyarihan, at mga mapagmuning lalaki at babae mula sa lahat ng uri, ay nakatuon ang kanilang pansin sa mga pangyayaring nagaganap sa paligid natin. Pinagmamasdan nila ang tensiyonado at hindi mapakaling mga ugnayan na umiiral sa pagitan ng mga bansa. Napapansin nila ang kasidhiang sumasakop sa bawat panlupang sangkap, at kinikilala nilang may isang dakila at mapagpasiyang pangyayaring malapit nang maganap—na ang sanlibutan ay nasa bingit ng isang napakalaking krisis.

Sa kasalukuyan, pinipigil ng mga anghel ang mga hangin ng sigalot, upang huwag silang umihip hanggang sa mabalaan ang sanlibutan hinggil sa nalalapit nitong kapahamakan; ngunit may unos na namumuo, handang sumalakay sa daigdig; at kapag inutusan ng Diyos ang Kanyang mga anghel na pakawalan ang mga hangin, magkakaroon ng gayong tagpo ng sigalot na walang panulat na makapaglalarawan.

Ang Bibliya, at ang Bibliya lamang, ang nagbibigay ng wastong pananaw hinggil sa mga bagay na ito. Dito ay inihahayag ang mga dakilang pangwakas na tagpo sa kasaysayan ng ating daigdig, mga pangyayaring pauna nang inihahagis ang kani-kanilang mga anino, na ang dagundong ng kanilang paglapit ay nagpapayanig sa lupa at ang mga puso ng mga tao'y nanglulupaypay dahil sa takot. Edukasyon, 179, 180.

Sa Lucas kabanata dalawampu't isa, tinukoy ni Jesus ang mga "tanda" na nagpasimula sa kilusang Milerita, at ang lahat ng mga "tanda" na iyon, ayon kay Sister White, ay natupad. Ang lindol sa Lisbon, ang madilim na araw, ang pagbagsak ng mga bituin, at ang kabagabagan ng mga bansa, na kumakatawan sa pagyanig ng mga kapangyarihan ng lupa na natupad sa pamamagitan ng Islam sa takot na idinulot ng Eastern Question, ay pawang natupad. Kasama rin sa mga "tanda" ng Milerita ang Anak ng tao na dumarating sa isang alapaap, na natupad ayon sa wastong pagkakasunod-sunod na ibinigay ni Cristo sa mga "tanda"; sapagkat, nang magwakas ang kabagabagan ng mga bansa sa pagpigil sa pangingibabaw ng Imperyong Ottoman noong 1840, si Cristo ay pumasok sa Dakong Kabanal-banalan noong Oktubre 22, 1844, at nang Siya'y pumarito, pumarito Siya sa mga alapaap.

"At, narito, isang tulad sa Anak ng tao ay dumating na kasama ang mga alapaap ng langit, at naparoon sa Matanda sa mga Araw, at inilapit Siya sa harap Niya. At sa Kaniya ay ibinigay ang kapamahalaan, at kaluwalhatian, at isang kaharian, upang ang lahat ng mga bayan, bansa, at wika ay maglingkod sa Kaniya: ang Kaniyang kapamahalaan ay walang hanggang kapamahalaan, na hindi lilipas.' Daniel 7:13, 14. Ang pagparito ni Cristo na inilarawan dito ay hindi ang Kaniyang ikalawang pagparito sa lupa. Siya ay pumaparoon sa Matanda sa mga Araw sa langit upang tanggapin ang kapamahalaan at kaluwalhatian at isang kaharian, na ibibigay sa Kaniya sa pagtatapos ng Kaniyang gawain bilang Tagapamagitan. Ang pagparitong ito, at hindi ang Kaniyang ikalawang pagdating sa lupa, ang ipinahayag sa hula na magaganap sa katapusan ng 2300 araw noong 1844. Kasama ang mga anghel ng langit, ang ating dakilang Punong Saserdote ay pumapasok sa Kabanal-banalang Dako at doon ay humaharap sa Diyos upang isagawa ang mga huling gawa ng Kaniyang ministeryo alang-alang sa tao: upang isagawa ang gawain ng mapanuring paghatol at upang gawin ang pagbabayad-sala para sa lahat ng napapatunayang may karapatan sa mga pakinabang nito." Ang Dakilang Paglalaban, 479.

Ang mga "tanda" na kaugnay ng kasaysayan ng mga Millerita ay naging tipo ng mga "tanda" na kaugnay ng kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Nang ipinagkaloob ni Cristo, sa pamamagitan ng talinghaga, ang ikalawang patotoo sa makasaysayang salaysay, itinuro Niya sa Kaniyang mga alagad ang "mga punongkahoy na namumuko sa tagsibol." Ipinabatid Niya sa kanila na kapag ang mga punongkahoy ay nagsisimula nang mamuko, nalalaman ninyo na kayo'y malapit na sa wakas ng sanlibutan, at na ang salinlahing makasasaksi sa mga punongkahoy na namumuko sa tagsibol ay mabubuhay upang masaksihan ang paglipas ng langit at ng lupa, sa mga

apoy ng Kaniyang ikalawang pagparito.

Kapag sumibol na ang mga ito, nakikita ninyo at nalalaman ninyo sa ganang inyo na malapit na ang tag-init. Gayundin naman kayo, kapag nakita ninyong nagaganap ang mga bagay na ito, alamin ninyo na malapit na ang kaharian ng Diyos. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, hindi lilipas ang salinlahing ito hanggang sa matupad ang lahat. Lilipas ang langit at ang lupa, ngunit ang aking mga salita ay hindi lilipas. Lucas 21:30-33.

Ang tanong kung gayon ay, “kailan nagsimulang sumibol ang mga punongkahoy?” Nagsimulang pumatak ang huling ulan noong Setyembre 11, 2001, na, ayon kay Isaias, ay “ang araw” ng “mabangis na hangin sa kaarawan ng silangang hangin” ng Diyos.

Sa takal, kapag ito’y sumisibol, makikipagtalo ka rito; pinipigil niya ang kaniyang mabagsik na hangin sa araw ng silanganang hangin. Dahil dito, lilinis ang kasamaan ni Jacob; at ito ang buong bunga upang alisin ang kaniyang kasalanan: kapag ginawa niyang parang mga batong-apog na pinaghahampas hanggang sa madurog ang lahat ng bato ng dambana, ang mga sagradong punongkahoy at ang mga larawang inanyuan ay hindi na mananatili. Gayunma’y ang napapaderang lungsod ay magiging sira at walang tao, at ang tirahan ay pababayaan, na iiwan na gaya ng ilang: doon manginginain ang guya, at doon siya hihiga, at lalamunin ang mga sanga niyon. Kapag nangalanta ang mga sanga niyon, mababali ang mga iyon: darating ang mga babae, at sisilaban ang mga yaon; sapagkat isang bayang walang unawa ito: kaya’t ang lumikha sa kanila ay hindi maaawa sa kanila, at ang humubog sa kanila ay hindi magpapakita ng lingap. At mangyayari sa araw na yaon, na hahampasin ng Panginoon mula sa kanal ng ilog hanggang sa batis ng Egipto, at kayo’y titipunin isa-isa, O kayong mga anak ni Israel. At mangyayari sa araw na yaon, na hihipan ang dakilang pakakak, at magsisiparito ang mga nasa bingit ng pagkapahamak sa lupain ng Asiria, at ang mga itinakwil sa lupain ng Egipto, at sasamba sila sa Panginoon sa banal na bundok sa Jerusalem. Isaias 27:8-13.

Ang huling ulan ay nagsimulang pumatak (na sinukat) noong Setyembre 11, 2001, at nagsimula ang pagtatalo hinggil sa mensahe ng huling ulan at sa huwad na mensahe ng kapayapaan at katiwasayan. Ang kasaysayan ng pagtatalong iyon ang dakong inaalas ang kasamaan ni Jacob (nililinis, na ang ibig sabihin ay napagbayad-salaan). Ang kasaysayan ng pagtatalo, na siyang pagtatalo ni Habakuk, ay ang panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, na nagwawakas sa Laodiceang Adventista ng Ikapitong Araw na isusuka mula sa bibig ng Panginoon, sapagkat ito, bilang “ang lunsod na may kuta,” ay magiging tiwangwang, sapagkat naging lunsod na ito ng isang bayang walang unawa, na hindi nakasusumpong ng awa o biyaya. Sa panahong yaon, ang “ikalawang tinig” ng Apocalipsis labing-walo ay hihip ng isang dakilang trumpeta, na siyang ikapitong trumpeta at ang ikatlong kapahamakan, at ang iba pang kawan ng Diyos ay darating at sasamba sa “Jerusalem,” na magiging kilusan ng iglesiag nagtatagumpay.

Ang Setyembre 11, 2001, ay nagpapakilala na dumating na ang huling salinlahi sa kasaysayan ng daigdig, at tanging yaong nakabatid ng pag-usbong ng mga punongkahoy sa tagsibol ang tatanggap ng ulan na siyang nagpapasibol sa mga punongkahoy. Tanging yaon lamang na nakabatid na ang Islam ng ikatlong woe ang siyang tanda ng pagdating ng huling ulan at ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo ang mabibilang sa pangkat na iyon.

“Tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit pang liwanag. Maliban kung tayo’y araw-araw na sumusulong sa pagpapamalas ng mga aktibong birtud na Kristiyano, hindi natin makikilala ang mga kapahayagan ng Banal na Espiritu sa huling ulan. Maaaring ito’y bumabagsak sa mga pusong nasa paligid natin, ngunit hindi natin ito mababatid ni matatanggap.” Testimonies to Ministers, 507.

Hindi natin dapat hintayin ang huling ulan. Ito ay darating sa lahat ng kikilala at aangkinin ang hamog at mga pagbuhos ng biyaya na sumasapit sa atin. Kapag ating tinitipon ang mga piraso ng liwanag, kapag pinahahalagahan natin ang mga tiyak na kahabagan ng Diyos, na nalulugod kapag tayo’y nagtitiwala sa Kanya, kung gayo’y maisasakatuparan ang bawat pangako.

“Sapagkat kung paanong ang lupa ay nagpapasibol ng usbong nito, at kung paanong ang halaman ay nagpapasulputin ang mga bagay na inihahasik doon; gayon ang Panginoong Diyos ay magpapasibol ng katuwiran at papuri sa harap ng lahat ng mga bansa” (Isaias 61:11). Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 984.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral sa susunod na artikulo.

Maliban kung ang mga makatutulong ay magising sa kamalayan ng kanilang tungkulin, hindi nila makikilala ang gawain ng Diyos kapag maririnig na ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel. Kapag lumabas ang liwanag upang pagliwanagin ang daigdig, sa halip na makiisa upang tulungan ang Panginoon, nanaisin nilang bigkisin ang Kanyang gawain upang umayon sa kanilang makikitid na pananaw. Sinasabi ko sa inyo na ang Panginoon ay gagawa sa huling gawaing ito sa isang paraan na lubhang wala sa karaniwang kaayusan ng mga bagay, at sa isang paraan na salungat sa alinmang pagpaplanong pantao. Sa ating hanay ay may mga laging ibig pamahalaan ang gawain ng Diyos, na magdidikta pa nga kung anong mga kilusan ang dapat isagawa, kapag ang gawain ay sumusulong sa ilalim ng pamamatnubay ng anghel na umaakibat sa ikatlong anghel sa mensaheng ihahatid sa sanlibutan. Gagamit ang Diyos ng mga paraan at kasangkapan na magpapakita na Siya ang humahawak ng renda sa Kanyang sariling kamay. Magugulat ang mga manggagawa sa mga payak na paraan na gagamitin Niya upang isakatuparan at sakdalin ang Kanyang gawaing katuwiran. Mga Patotoo sa mga Ministro, 300.